

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1211/2022
03.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Привредни суд у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж рр 159/21 (2020) од 04.06.2021. године, у седници одржаној 03.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж рр 159/21 (2020) од 04.06.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гж рр 159/21 (2020) од 04.06.2021. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Пожаревцу Прр 372/2020 од 15.03.2021. године, одбачена је као неблаговремена тужба тужиле поднета против тужене, заведена под Прр 372/20.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гж рр 159/21 (2020) од 04.06.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено је првостепено решење.

Против правноснажног другостепеног решења тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене

судске заштите, начин пресуђења и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку. Тужилца у ревизији није пружила доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда усклађена је са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у погледу примене одредаба члана 26. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 1. Уредбе о роковима у судским поступцима за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године („Службени гласник РС“ бр. 38/20) којом је прописано, између осталог, да рокови за подношење тужбе у парничном поступку престају тећи за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године. Како су рокови за подношење тужбе престали да теку за време ванредног стања у периоду од 15.03.2020. године до 06.05.2020. године, то се након укидања ванредног стања и престанка важења Уредбе (06.05.2020. године) рок има продужити за онолико дана за колико рок није истекао.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради новчаног обештећења поднета је 16.06.2020. године. Вредност предмета спора је 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става један овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2). У поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредбе овог закона о ревизији и против пресуде (члан 420. став 6. ЗПП).

Одредбом члана 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/2015), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1), да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку по тужби за новчано обештећење, у коме ревизија није дозвољена по посебном закону ни против правноснажне пресуде, то ревизија тужилце није дозвољена ни против решења другостепеног суда, а на основу цитираних законских одредби.

Из наведених разлога, применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП
Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић